

RENAULT 21 NEVADA GTS

GE-8821-Y

UN COTXE

1986 – 1995

92 CV – 990 KG – VM 185 KM/H

★★★★

«Una dramàtúrgia complexa amb un mecanisme senzill.
Un fil vermell impecable entre la reflexió i l'emoció.»
Juan Carlos Olivares — *La Vanguardia*

9/10

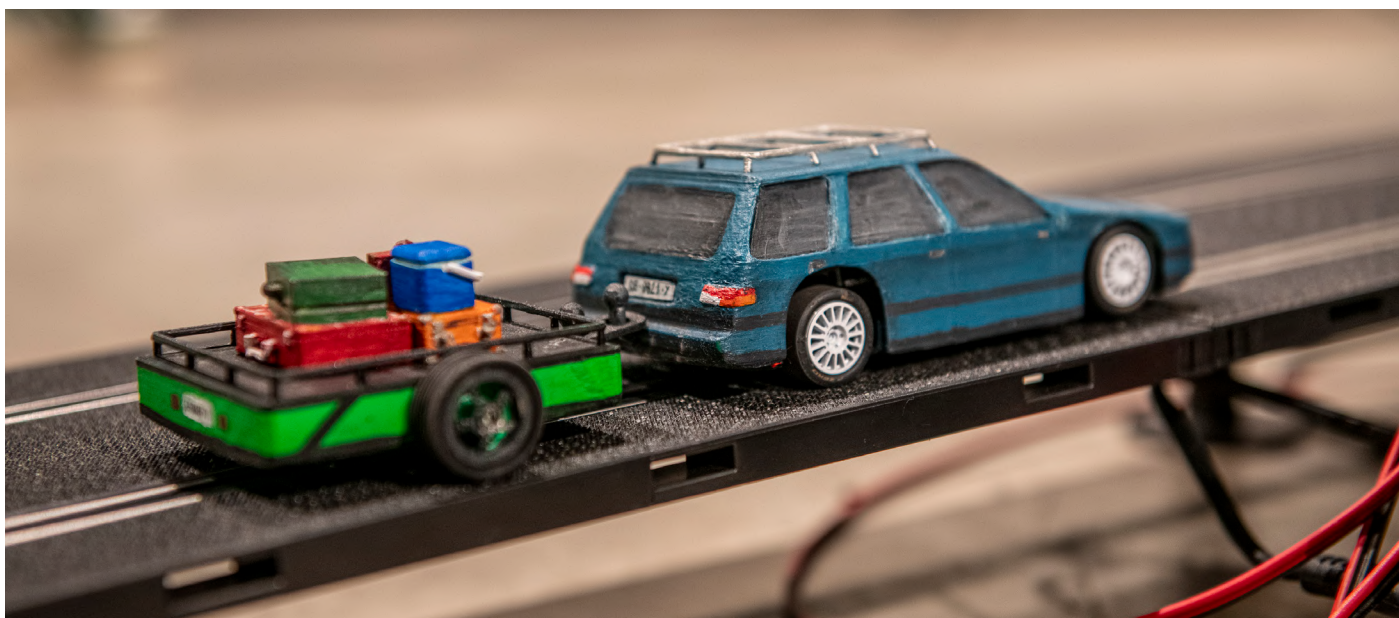
«Pau Masaló s'exposa com un infant a l'escenari.»
Jordi Bordes — *Recomana.cat*

«Un cotxe és una insubmissió senzilla i tendra contra el
mantra del thatcherisme: ¿“no hi ha alternativa”?»

Manuel Pérez i Muñoz — *Entreacte*

9/10

«Talent, sensibilitat, agudesia i sentit de l'humor.»
Ramon Oliver — *Recomana.cat*

SINOPSI

UN COTXE ÉS UN DIÀLEG ENTRE UN CREADOR D'ARTS ESCÈNIQUES I UN RENAULT 21. ÉS UN ENCONTRE ENTRE DOS VELS AMICS EN HORES BAIXES. L'R21 REPRESENTA EL PARADÍS PERDUT DE LA INFÀNCIA DEL CREADOR PERÒ, AL MATEIX TEMPS, ÉS UNA ICONA DEL CREIXEMENT ECONÒMIC DE FINALS DELS VUITANTA I PRINCIPIS DELS NORANTA I UN CLAR EXEMPLE QUE EL VEHICLE DE COMBUSTIÓ D'ÚS PARTICULAR HA CONFIGURAT L'IMAGINARI SOCIAL I ECONÒMIC DES DE MITJANS DEL SEGLE XX.

NOTA DEL DIRECTOR

Un cotxe és la tercera part del projecte de recerca i creació escènica *Farewell, Petroleum!*, iniciat el 2022 amb l'objectiu d'explorar les implicacions culturals, polítiques i simbòliques del final dels combustibles fòssils. Al llarg de diverses peces —presentades en formats i contextos diferents— el projecte intenta generar imaginaris per a un futur postpetrolífer. Si les dues primeres parts abordaven aquesta qüestió des d'una mirada més coral i metafòrica, *Un cotxe* introdueix una perspectiva més personal i directa. L'espectacle posa en escena la trobada metafòrica entre un creador i un Renault

21, un vehicle molt present en els seus records d'infància i que, alhora, resumeix l'optimisme econòmic i cultural de l'Espanya de finals dels anys vuitanta i principis dels noranta.

A partir d'aquesta relació entre memòria íntima i història col·lectiva, la peça desplega una mena d'història sentimental del Renault 21 i del lloc que el cotxe ha ocupat en l'imaginari social de les darreres dècades. Durant aquell període, el vehicle privat es va convertir en un símbol d'ascens social, llibertat individual, masculinitat i prosperitat econòmica. Avui, però, aquests mateixos objectes apareixen travessats per una nova lectura: la consciència dels límits econòmics, energètics i ecològics del model que els va fer possibles. El Renault 21 funciona així com un eix simbòlic que connecta la biografia personal amb la història socioeconòmica recent.

Sense voluntat didàctica ni moralitzadora, l'espectacle permet abordar diverses qüestions que travessen el nostre present: la crisi de la mitjana edat i els imaginaris de

La crisi de la mitjana edat no és no poder-se comprar un pis. La crisi de la mitjana edat és que un dia te'n vas a dormir a un càmping camí de Sevilla i l'endemà et lleves a un teatre de Barcelona. I no entens res. I aleshores tens la necessitat de tornar a aquest sopar. Potser la pregunta no és en quin moment vam perdre el nord. Potser la pregunta és què podem salvar de l'alegria petita, de les ganes d'estar junts que sentíem en aquest moment, en aquest sopar de càmping una nit d'estiu.

Fragment del text d'*Un cotxe*

masculinitat associats a la conducció, el qüestionament de les promeses de prosperitat que van acompanyar l'auge econòmic de la socialdemocràcia espanyola o la progressiva dissolució del mite de la classe mitjana. Al mateix temps, planteja la necessitat d'imaginar altres formes de vida col·lectiva en un context marcat pel declivi del model energètic i econòmic que va definir el final del segle xx.

El dispositiu escènic combina elements autobiogràfics, materials documentals i recursos teatrals molt simples per reconstruir una escena del passat i activar-la davant del públic. A l'escenari hi apareix el mateix creador juntament amb els seus pares, que interpreten el seu propi paper, de manera que la peça oscil·la constantment entre el relat personal i la representació. L'espai escènic es construeix a partir d'objectes vinculats a les vacances familiars dels anys noranta —com el remolc-tenda de càmping associat al cotxe familiar— i d'un conjunt de materials visuals i sonors: fotografies familiars projectades, enregistraments radiofònics de l'època o cançons que evoquen l'atmosfera cultural d'aquells anys. Aquests elements permeten recrear episodis concrets de la memòria familiar, especialment els viatges d'estiu en cotxe per Europa, que esdevenen el punt de partida del relat escènic.

La dramaturgia desplega aquests materials mitjançant un mecanisme deliberadament auster. Objectes domèstics, diapositives o un circuit de cotxes en miniatura funcionen com a eines per activar reflexions sobre la memòria, la imatge i la construcció dels relats del passat. L'espectacle alterna moments de reconstrucció escènica, comentari en primera persona i situacions quasi documentals, generant una estructura que transita entre la conferència performativa, el teatre autobiogràfic i la recreació familiar. La peça avança així com la reconstrucció d'una instantània del passat —una nit d'estiu de 1992, en ple moment d'eufòria social a Espanya— des de la qual es desplega una reflexió més àmplia sobre la memòria personal i el context històric que la va produir.

En definitiva, *Un cotxe* posa en tensió dues dimensions: d'una banda, la nostàlgia crítica associada a les promeses de prosperitat de finals del segle xx; de l'altra, la necessitat d'acceptar el final d'aquell paradigma i començar a imaginar noves formes de vida col·lectiva en un món que ja no serà tal com ens l'havíem imaginat dècades enrere. En aquest sentit, la peça és alhora un exercici de memòria personal i una invitació a pensar el futur des de la consciència d'aquest canvi de cicle.

FITXA ARTÍSTICA

Amb:

Pau Masaló Llorà
Xavier Masaló
Mª Àngels Llorà

Direcció:

Pau Masaló Llorà

Dramatúrgia:

Ferran Dordal Lalueza
Pau Masaló Llorà

Disseny d'espai i il·luminació:

Marc Salicrú

Disseny de so:

Adrià Girona

Disseny de vestuari:

Laila Rosato

Producció:

Helena Font

Ajudant d'escenografia:

Judith Vila Pàmies

Veu R21:

Jordi Oriol

Una coproducció de **Contenidos Superfluos** i la **Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures**.

Amb el suport d'**El Canal**, centre de creació d'arts escèniques.

Agraïments: Luis López Carrasco, Mariano Soto, ATRESBANDES, Albert Pérez, Martín Torres, Melcior Casals, Magí Coma, Aleix Melé, Irena Visa, Clàudia Robert, Ivan Cascon, Sammy Metcalfe i La Brutal.

Projecte guanyador de la **convocatòria Hermann Bonnín** de la Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures, beca **Barcelona Crea 2023** i beca de recerca de l'**OSIC**.

Espectacle estrenat l'**11 de febrer de 2026** a la Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures.

Durada: 1 hora i 5 minuts.

RECULL DE CRÍTQUES I PREMSA

«Amb Ferran Dordal, Masaló ha creat una dramatúrgia complexa amb un mecanisme senzill. Un fil vermell impecable entre la reflexió i l'emoció. [...] Com ja passava a *Ciutat dormitori*, sempre hi ha un factor poètic en els seus projectes tan basats en el document.»

★★★★

Juan Carlos Olivares
La Vanguardia

«Masaló fa una mirada tendra, però no nostàlgica, cap a aquells anys d'eufòria, amb la companyia dels seus pares, que estan perfectes fent el paper d'ells mateixos a l'escenari.»

Magí Camps
La Vanguardia

«Una sucosa reflexió escènica al voltant d'un Renault 21, vehicle familiar que ens transporta al llunyà paradís de la infància. Un cotxe és una in-submissió senzilla i tendra contra el mantra del thatcherisme: ¿"no hi ha alternativa"?.»

Manuel Pérez i Muñoz
Entreacte

«No és únicament un exercici de nostàlgia, sinó una lliçó de vida que, amb quaranta-dos anys, el Pau explica amb una clarividència meridiana.»

Martí Figueras
Núvol

«Una de les qualitats d'aquesta estupenda proposta, rau en la seva intergeneracional capacitat per establir ponts entre present i passat. [...] Masaló ho aconsegueix amb talent, sensibilitat, agudesia i sentit de l'humor.»

9/10

Ramon Oliver
Recomana.cat

«La felicitat de Masaló és mirar cap enrere i comprovar com els seus pares continuen sent-hi. Ara, això fa mirar amb angúnia i amargor el futur, del que ell no hi troba res que el reconforti.»

9/10

Jordi Bordes
Recomana.cat

«Com els mateixos pares de Pau Masaló que, en un exercici tan entenedidor com arriscat, situa a l'escenari com a dos intèrprets secundaris que transporten els espectadors a una de les plantades de càmping i a un sopar sota els estels amb l'oportunitat de somni de futur inclòs.»

8/10

Andreu Sotorra
Recomana.cat

Enllaç a l'[entrevista al TN Vespre de 3Cat](#).

CURRÍ- CULUMS

CONTENIDOS SUPERFLUOS

Productora

www.superfluos.lol

Contenidos Superfluos és una plataforma de creació d'arts escèniques nascuda l'any 2019 a Barcelona. Liderada pel director i dramaturg Pau Masaló, la plataforma compta amb l'ajuda de diferents col·laboradors procedents de diverses disciplines. La plataforma neix amb la voluntat d'iniciar projectes de creació que posin en relació els processos i els codis representatius del teatre contemporani amb la presència i l'experiència de persones no necessàriament vinculades a aquesta disciplina artística. Tot procés de creació iniciat per Contenidos Superfluos és, per tant, un diàleg entre les potencialitats estètiques i discursives que ofereix qualsevol escenari i les històries i els cosos d'aquells que el trepitgen. Contenidos Superfluos ha estrenat *The National Body* (Festival Grec, Sala Hiroshima) —on un exgimnasta professional explorava la re-

lació entre esport i política, entre gimnàstica i ideologia—, *Ciutat dormitori* (Teatre Lliure, Premi MAX de les Arts Escèniques a millor espectacle de carrer, Premi de la Crítica a millor espectacle de carrer, Premi El Temps de les Arts d'arts escèniques) —on cinc treballadors d'un cementiri explicaven quina relació hi ha entre el treball i el descans i per què la mort pot considerar-se l'eina més revolucionària per lluitar contra el capital—, *Farewell, Petroleum!* (Teatre Lliure) —un projecte de creació que indaga en la convulsa història del petroli i explora possibles rituals col·lectius per acomiadar-se d'un món que mai no tornarà a ser com abans— i *Un cotxe* (Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures) —un diàleg entre un creador d'arts escèniques i un R21 sobre el pas del temps i les promeses que no s'han fet realitat—.

PAU MASALÓ LLORÀ

Codramaturg, director i intèrpret
www.paumasalo.com

Pau Masaló és un creador que explora els límits entre el teatre, la *performance* i l'espai públic. La seva obra es caracteritza per una mirada política i social, amb un interès especial per com les estructures de poder, la identitat i la col·lectivitat es manifesten en els espais que habitem. A través d'una aproximació transdisciplinària, Masaló fusiona el llenguatge escènic i la intervenció en l'espai públic, buscant establir un diàleg directe amb el públic i generar experiències compartides i efímeres. Actualment desenvolupa els seus projectes des de la plataforma de creació escènica Contenidos Superfluos.

Al llarg de la seva trajectòria ha desenvolupat una gran varietat de projectes en què l'acció performativa esdevé motor de reflexió crítica. El seu treball aborda les tensions entre individu i societat, i es manifesta com una cerca constant de noves formes de percebre i habitar el món. Sovint integra referències simbòliques procedents de la literatura i la filosofia, fent que les seves peces no només actuïn com a propostes visuals, sinó també com a vehicles de pensament.

A més de la seva pràctica com a creador escènic, Masaló és docent i cofundador de l'Editorial Superflua, centrada en

narratives periodístiques sobre la indústria de la moda. També va ser cofundador de la companyia Ignífuga, va formar part durant més de quatre anys de la desapareguda Sala Hiroshima, i ha participat en projectes internacionals com la Quadriennal d'Escenografia de Praga, on va ser seleccionat com a artista el 2019 (rebut el premi a la millor exposició) i com a comissari de la participació de Catalunya l'any 2023.

Entre els seus darrers projectes destaquen *Un cotxe* (guanyador de la convocatòria Hermann Bonnín de la Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures, beca Barcelona Crea i beca de recerca de l'OSIC), *Lembra-te dos meus pecados* (amb la companyia portuguesa Momento Artistas Independentes), *Farewell, Petroleum!* (com a artista resident al Teatre Lliure), *Ciutat dormitori* (Teatre Lliure, guardonat amb el Premi MAX, el Premi de la Crítica i el Premi El Temps de les Arts) i *The National Body* (Festival Grec i Sala Hiroshima).

Col·labora habitualment amb altres artistes i companyies com Atresbandes, Irena Visa, Hotel Col·lectiu Escènic – Lisi Estaras, El Eje, Ivan Cascon, Carla Rovira o Albert Quesada.

FERRAN DORDAL

Codramaturg

Llicenciat en Humanitats i en Art Dramàtic, des de l'any 2004 ha presentat diversos espectacles i *performances* com a director, dramaturg, i intèrpret ocasional, entre els quals cal destacar *To the Happy Few* (Temporada Alta, 2006), *Memòries dels temps de la immaduresa* (Teatre Lliure, 2007), *M.A.D. (Mutual Assured Destruction)* amb Àlex Serrano (Teatre Lliure, 2011), *autopsicografia* (Festival PNRM, 2011), *La gran mentira* (Grec Festival, 2016), *Telepatishes Café* amb Alexander Manuiloff (Rodeo München, 2016), *Reiseführer* (Teatre Lliure, 2019), *Poesia per l'Zlatan* (TNC, 2020), *Weltschmerz (títol provisional)* (Fundació Joan Brossa, 2025) o *Sum Vermis* (La Fàbrica, 2025).

Entre l'any 2012 i el 2020 va treballar amb l'Agrupación Señor Serrano, com a cocreador dels espectacles *A House in Asia* (2014), *Birdie* (2016), *Kingdom* (2018), *Garden Center Europa* (2019) i *The Mountain* (2020), així com a dramaturgista a *Brickman Brando Bubble Boom* (2012). Com a dramaturg i dramaturgista ha treballat també amb Carlota Subirós, Àlex Rigola, Àlicia Gorina, Sílvia Delagneau, Alba Pujol, Vivian Friedrich, o Clara Aguilar entre d'altres.

Ha obtingut alguns premis i reconeixements, tan individuals com col·lectius,

entre els que destaquen el Leone d'Argento de la Biennale di Venezia per *A House in Asia*, el Premi de la crítica al millor espectacle de petit format 2019 per *Reiseführer*, i el Premi de la crítica a la millor dramaturgia/adaptació 2020 per *El quadern daurat*.

El 2009 va obtenir el Premi d'Estudis de Perfeccionament de l'Institut del Teatre, i una beca del CONCA per dur a terme una estada d'investigació a Berlin sobre la figura del dramaturg en la tradició alemanya. L'any 2014 va ser seleccionat per l'INAEM dins del II Programa de Desarrollo de Dramaturgias Actuales. El 2014 va ser convidat a participar a l'Internationales Forum del Theaterentreffen a Berlín organitzat pel Goethe Institut, i el 2018 al Theater = a must Forum d'Alexandria. El 2021 va rebre un ajut Carlota Soldevila a l'escriptura del Teatre Lliure per *Weltschmerz (títol provisional)*, i el 2022 una beca Carme Montoriol de l'ICUB per escriure *En nits com aquestes...*

Des del 2016 és professor del departament de dramaturgia de l'Institut del Teatre. També ha donat classes a l'Escola Universitària ERAM, a l'Obrador de la Sala Beckett, i a l'Escola d'Art superior i de Disseny Deià. Des del 2015 forma part del consell de redacció de la revista (*Pausa.*) i des del 2017 n'és el director.

ALTRES PROJECTES

CIUTAT DORMITORI

Premi MAX de les Arts escèniques a millor espectacle de carrer

Premi de la crítica a millor espectacle d'arts de carrer

Premi El Temps de les Arts d'arts escèniques

Foucault deia que «els cementiris constitueixen no només el vent sagrat i immortal de la ciutat, sinó que són “l'altra ciutat”.» El cementiri és un dels espais simbòlics més importants de qualsevol població. És un «text» on es poden llegir les contradiccions socials de la comunitat, les dinàmiques urbanes, el valor que s'atorga a la vida. El cementiri és, en definitiva, una versió resumida i silenciosa de la ciutat mateixa, de la seva història i caràcter. L'origen etimològic del mot prové del llatí *coemeterium* que significa, literalment, dormitori. *Ciutat dormitori* és un projecte *site specific* que planteja una visita guiada al cementiri local de la població amb la finalitat de conèixer millor la idiosincràsia de la ciutat i el caràcter dels seus habitants. Un recorregut guiat amb trobades inesperades amb treballadors i treballadores del cementiri que expliquen la seva pròpia història i eixamplen la nostra mirada cap a un emplaçament com aquest. En definitiva, *Ciutat dormitori* vol ser una passejada crítica i col·lectiva per tal de descobrir quines són les dinàmiques urbanes i socials que es posen en joc en un espai com aquest, sobre quines són les polítiques públiques al voltant de la mort i la seva gestió, i sobre quina és la nostra relació amb el treball i el descans.

Tràiler: <http://vimeo.com/paumasalo/trailerciutatdormitori>

Enregistrament: <http://vimeo.com/paumasalo/ciutatdormitori>

Més informació: <https://www.superfluos.lol/portfolio/ciutat-dormitori>

«Un espectacle que s'hauria de representar durant mesos. Gastar diners públics en un espectacle com aquest? Jo dic Sí. Un sí rotund.»

Oriol Puig Taulé, *Núvol*

«Les cançons són profundament commovedores. Les lletres en cantonès són properes i no perden el toc d'humor.»

Jian Shuming, *East Week Hong Kong*

UN COTXE

1986 – 1995

92 CV – 990 KG – VM 185 KM/H

CONTACTE

Pau Masaló Llorà
Contenidos Superfluos
contenidos@superfluos.lol
(0034) 619 986 401
www.superfluos.lol
www.paumasalo.com